



Pidi babka z Brd

Jiří Kahoun

ilustrovala Aneta Františka Holasová

Albatros

Albatros

Jiří Kahoun

*Pidibabka
z Brd*

Jiří Kahoun

*Pidibabka
z Brd*

Ilustrovala Aneta Františka Holasová

Albatros

© Jiří Kahoun, 2015

Illustrations © Aneta Františka Holasová, 2015

ISBN 978-80-00-04043-1

Ve školce

Tam, kde jsou v podzemí tajemné jeskyně a nad nimi na kopcích a vápencových skálách kvetou vzácné rostliny, tam se nachází Český kras. A tady v dávných a dávných dobách zapustilo kořeny město. Uchytilo se v klíně dvou řek, Berounky a Litavy, a dostalo jméno Beroun. Město má dlážděné náměstí s pomníkem Jana Husa, Horní a Dolní bránu, kašnu, radnici a starobylé domy. V létě na náměstí voní lípy a v noci nad ním lítá radní Beha v ohnivém kočáře. Kolem náměstí stojí zbytky kamenných hradeb a v Zámečnické uličce jsou k nim přilepené malé domečky. Z lesa Městské hory kouká rozhledna a pod ní bydlí tři medvědi. Beroun má řadu pověstí a pohádkových příběhů – o původu jména, o názvech různých míst, studánek, roklí, domů, ulic a uliček. Hemží se v nich vodníci, víly, záhadná světylka, duše, strašidla a další pohádkové bytosti. Pověsti vypráví, že se v Brodcích za úplňku zjevoval duch mlynáře s černým psem. U studánky Klambalky se procházela bílá paní a na radnici se ozýval Klepáček. Skřítek, který tu dodnes hlídá městskou pokladnu a chování radních. Když zjistí, že se nahoře kují pikle, začne klepat na zed'. A v nedalekých Brdatkách jsou prý ukryté poklady.

Beroun se podobá, tak jako jiná města, lesu starých a nových domů. Všechny mají střechy, okna, dveře a dějí se v nich podivuhodné věci. V jednom z nich začíná náš příběh.



Ten dům vypadá jako kostka a stojí v zahradě se skluzavkou a prolézačkami. Okna má polepena papírovými květinami a zvířátky. Za dveřmi je slyšet křik, pískání, bouchání a dupání. Copak se tam děje? Velká místnost mateřské školky je plná dětí. Holčičky a kluci, barevní jako rozsypané pastelky, pobíhají sem tam, smějí se, křičí, poskakují a hrají si s hračkami.

„Děti!“ ozvala se paní učitelka, „děti, pssst! Ztište se!“

Třída trochu utichla a část zvědavých očí se upřela na paní učitelku.

„Děti, dneska je pátek. Poslední pracovní den v týdnu a před námi je svátek. Dva dny volna.“

„Jééé! Sláva!“ radovaly se děti, „můžeme dlouho spát!“

„Já se taky těším,“ usmívala se učitelka, „ale teď se vás chci na něco zeptat. Povězte mi, kdo z vás jezdí v sobotu nebo v neděli na návštěvu k babičce a dědečkovi?“

„Já! Já! Já taky! Já taky!“ křičely všechny děti najednou a třepaly rukama nad hlavou.

„Pssst!“ tišila je učitelka. „Nemůžete povídat všichni najednou. To bychom nic neslyšeli. Musíte odpovídat pěkně popořádku. Adélko, začni třeba ty,“ ukázala na holčičku ostríhanou jako kluk. „Jezdíš k babičce?“

„Nejezdím,“ zavrtěla hlavou Adélka. „Já žádnou babičku nemám. Já mám jenom hodně tet.“

„A kolik jich máš?“

„Moc. Tolik,“ ukázala roztažené prstíky na obou rukou Adélka.

„Pane jo, to je hodně tet, vidíte, děti?“ divila se paní učitelka.

„To nic není,“ ozval se Vašík, „já jich mám ještě víc. Já mám tet jako máku. A každá z nich má nějakého strejdu. Až na tetu Milenu. Ta má jenom psa Bobíka.“

„Prosím tě,“ divila se učitelka. „A jestlipak víš, jak se všechny tety jmenují?“

„Nevím,“ krabatil čelo Vašík. „To neví ani maminka.“

„Paní učitelko! Paní učitelko, já je znám všechny!“ křičela Adélka. „Jedna teta se jmenuje Růža, ta mi upletla růžový svetřík. Pak mám tetu Vlastičku, ta má tři kočky a jedna je kulhavá na nohu. Porazilo ji auto. A ještě mám tetu Máňu. S tou je legrace. Ta se pořád směje. Máňa už je hodně stará, ale pořád se obléká jako třináctiletá holka. Nosí krátkou červenou sukni a všichni se tomu diví. I teta Vlastička.“

„Třeba jí krátká sukně sluší,“ zastala se tety učitelka.

„No, moc ne,“ hihňala se Adélka a krčila nosík. „Vypadá v ní jako strašidlo.“

Vedle Adélky mával rukou kluk a nedočkavě poskakoval.

„Co nám povíš ty, Matěji?“ vyzvala ho učitelka.

„Paní učitelko, tatínek má scípací auto. Pokaždé, když někam vyjedeme, tak mu scípne.“

„A jak to máš s babičkami?“ usmívala se učitelka.

„Dobře. Jednu mám v Bykoši. Ta je hodná a rád k ní jezdím, až na to mlíko.“

„Tobě nechutná mléko?“ zeptala se učitelka.

„Kozí mi nechutná vůbec. To nemůžu ani cítit. Babička má kozu a mlíko mi dává pokaždé k snídani.“

Paní učitelka se otočila k další holčičce. O té věděla, že si ráda vymýšlí. Všechny děti si vymýšlely, ale tahle ze všech nejvíc. Učitelka byla zvědavá, co od ní dneska uslyší, a povídá: „A co ty, Emičko? Kolik ty máš babiček?“

„Pět. Já mám všeho hodně. Dvacet strejdů. Třicet tet a dva tatínky. Martina a Richarda. Richard s námi bydlí doma a Martin ne. Martin bydlí jinde a každých čtrnáct dní si mě půjčuje na sobotu a neděli.“



„A jezdíte spolu k nějaké babičce?“ zeptala se paní učitelka.

„Ne, ne,“ vrtěla hlavou Emička. „My jezdíme k trpaslíkům.“

„K jakým trpaslíkům?“

„Ke staré Martě a starému Jirkovi do lesa.“

„A jak jim říkáš?“ ptala se učitelka.

„Martě babi a Jirkovi dědo. A někdy taky dědku. Když se na mě zlobí nebo mě napomíná. To nemám ráda. Pořád volá: Neběhej bosa! Nelez na tu skálu! Dávej pozor, ať neupadneš! A když se zlobí, taky se zlobím. Mračím se na něj a nemluví.“

„A proč jim říkáš trpaslíci?“

„No, protože jsou to trpaslíci. Jirka s čepičkou je mi sotva semhle,“ ukazovala si Emička do pasu. „A Marta je ještě menší. Ale zase o něco tlustší. To má z buchet. Má ráda hodně sladké buchty.“

„A kde ti trpaslíci bydlí?“ vyzvídala učitelka.

„V jeskyňkové chaloupce. Mají takovou malou chaloupku u skály s dvorkem a se zahrádkou.“

„Ta chaloupka je asi někde na kraji lesa, vid’?“ řekla učitelka.

„Ne, ne,“ vrtěla hlavou Emička, „je schovaná za takovým hustým křovím, aby ji nikdo nenašel. Jde se k němu takhle a potom takhle,“ kroutila rukou, „takovou křivolakou pěšinkou. A pak se zatočí a zase se jde takhle a takhle.“

„To je tedy pěkně zakroucená pěšinka,“ podotkla učitelka.

„No,“ přikývla Emička, „a po dešti pěšinka klouže a hodně se na ní padá. Z jedné strany je do křoví taková díra přikrytá klaciky a trávou. Táta Martin ji odkryje a po čtyřech skrz ni lezeme. Musím dávat pozor, abych se nepíchla o trn z ostružin, a když prolezeme, jsme u skály.“

„A tam stojí ta chaloupka,“ řekla učitelka.

„Ne, ne. Ve skále je další prolézačka, taková rozpuklina, tou se protáhneme a objeví se zelený plácek. A na něm stojí chaloupka přilepená u skály.“



„Aha,“ přikývla paní učitelka. „A malá babička s malým dědou už na tebe před chaloupkou čekají, vid’?“

„Právě že nečekají,“ zavrtěla hlavou Emička. „Pokaždé musím zaťukat na maličké dveře. Přitisknu k nim ucho a poslouchám. Slyším nějaké šoupání a pak se ozve: Kdo je tam? A já řeknu hlubokým chraplavým hlasem: Vlk! Jé! lekne se babička Marta a křičí: Vlku, běž pryč! Vlci k nám nesmí! A já řeknu svým hlasem: Babi, já nejsem vlk. Já jsem tvoje Emička. Copak mě nepoznáváš?“ rozesmála se Emička.

„A malá babička otevře dveře a pustí vás s tátou dovnitř,“ hádá učitelka.

„Jo,“ přikývla Emička, „otevrou se dveře a z nich kouká Marta s Jirkou. Jenže dovnitř můžu jenom já. Táta ne. Táta by se do chaloupky nevešel. Táta Martin je táááákhle vysoký,“ natáhla ruku do výšky Emička. „A chaloupka je takhle malinká,“ sedla si na bobek.

„A v kterém místě je ten les?“ zeptala se učitelka. „Někde poblíž našeho města?“

„Ne, ne,“ vrtěla hlavou Emička. „Je moc a moc daleko. Táta mě tam vozí autem. Nejdřív jedeme dlouho po dálnici a pak klikatou silničkou.“

„Tak se cestou díváš z okna a vidíš, kudy jedete,“ řekla paní učitelka.

Napadlo ji, že z odpovědi pozná, kam holčička jezdí.

„Hm, dívám,“ odpověděla Emička, „jenže nic nevidím. Já mám nízko dětskou sedačku a vidím jen tátovu hlavu zezadu a nebe. Někdy sluníčko, někdy mraky a špičky stromů. Na některých sedí draví ptáci. Káňata a poštovky.“

„Poštovky,“ opravila ji učitelka.

„No, poštovky. A jednou jsem viděla taky barevnou duhu. S tátou si cestou povídáme a někdy spolu zpíváme písničky.“

„Taky ty, co jsi se naučila ve školce?“ zeptala se učitelka.

„Jo, a pak většinou usnu a celou cestu prospím. Když se probudím, tak už jsme u toho lesa.“

Paní učitelka přemýšlela, kolik je na povídání, které slyšeli, asi pravdy, a co všechno si Emička vymyslela. Pak se podívala na hodiny a povídá: „To nám to dneska uteklo. Děti, pomalu můžete uklízet hračky. Brzy bude konec vyučování a začnou si pro vás chodit rodiče.“

A opravdu, jen to dořekla, ozvalo se první klepání a do dveří nakoukla Vašíkova maminka. Potom přišla druhá, třetí, jeden tatínek, babička... A už se ve dveřích usmívala další maminka a Emička se k ní rozběhla s roztaženýma rukama.

V jeskyňkové chaloupce

Modré osobní auto uhánělo po dálnici. Táta vezl Emičku k trpaslíkům.

„Tatí, já nejsem připoutaná,“ ozvalo se vzadu z dětské sedačky.

„Jak to, Emičko?“ podíval se do zpětného zrcátka tatínek.

„Asi se to rozeplo.“

„Broučku, tak se zase honem zapni. Kdyby nás zastavila silniční kontrola, platil bych pokutu.“

„Jenže mně se špatně sedí,“ kňourala Emička, „ty popruhy mě škrtí a nic nevidím.“

„Ještě chvílku to vydržíš,“ řekl táta. „Už jsi přece velká holka.“

„To jsem. Máš pravdu,“ strčila ruce do popruhů. Zacvakla přezku a pokračovala: „Protože jsem dělala něco ve školce. Tatí, víš co?“

„To nevím.“

„Hospodářku. A tatí, víš proč? Protože už jsem velká a rozumná.“

„Co má na starosti hospodářka?“ zeptal se tatínek.

„Ty to nevíš? To ví přece každý prcek. Hospodářka pomáhá paní učitelce. Při svačině roznáší rohlíky, jablíčka a taky namazaný chleba. A nesmí jí nic upadnout. Nejhorší je, že mně všechno padá, a nejvíc rohlíky. Když jdeme na procházku, nosí hospodářka svítivou vestu. Jde první v čele průvodu a druhá hospodářka chodí úplně na konci.“

„Tak jsi šikovná holčička,“ otočil hlavu táta a usmál se na ni.
„To jsem. Jednou jsem při výtvarné výchově vymodelovala z plastelíny rybu. Normální rybu.“

„Jakou normální?“ zeptal se táta.

„No, normální. S ploutvičkama, ocasem a s nohama.“

„S nohama, jo?“ smál se táta.

„No, s nohama. Aby mohla stát a běhat.“

„Emičko, a co písničky? Umíš nějakou novou?“

„Já jich umím! Třeba – třeba Hop hej, cibuláři jehedou. Cibuláři jehedou...“

„Cibuličku vehezou,“ přidal se rozesmátý tatínek.

Přezpívali společně několik lidových písniček a auto odbočilo z dálnice na menší silnici. Po několika zatáčkách se Emička odmlčela. Projížděli mezi poli a za kravínem auto nasálo vůni hnoje. Táta otevřel okno – a Emička nic, mlčela. Asi spí, jinak by hlásila, že tu něco smrdí, podíval se do zrcátka táta. Emička opravdu spala. Spala a každou chvíli vyprskla smíchy. Zdálo se jí asi něco hodně legračního.

V dálce se z rovinaté krajiny zvedala hradba kopců. Auto se blížilo pod hřebeny brdských lesů. Pomalu projeli Hostomice-mi a zamířili k Běštinu. U velkého lánu spaseného pole s hloučkem koní se Emička začala vrtět. Zvedla hlavu a otevřela rozespalé oči.

„Kuk!“ otočil k ní hlavu táta. „Copak se ti zdálo? Celou cestu se směješ, jako když tě někdo lechtá na chodidle.“

„Nic,“ zívla Emička a rozesmála se. „Tatí, kdy už tam budeme?“

„Cobydup. Než se rozkoukáš, jsme tam. Na konci Běštína zatočíme na Bezdědičky a jsme na místě. Dál už to znáš.“

„Hm. Protože já znám všechny cesty. Cestu do školky. Cestu ze školky. Cestu do Afriky...“

„Ty znáš i cestu do Afriky?“ podivil se tatínek.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.